

Да ли је Србија највећи губитник избора?

Пише: Владимир Јевтић
среда, 16 мај 2012 20:04

Ближи се други круг председничких избора и победник се већ назире, а то није држава Србија. Борис Тадић, да се не заваљамо, победиће у другом кругу – на жалост наше земље и народа. Такође, сасвим је извесно с ким ће Демократска странка направити коалицију и ко ће бити нови премијер, како је то лидер тзв. Социјалистичке партије Србије већ стигао да прокламује.

Интересантно је направити паралелу са изборима у Европи, где је народ умео да препозна мањкавости и лоше руковођење државом. Први пример је Француска. Саркози је изгубио подршку народа и морао је да напусти Јелисејску палату. Његов противкандидат Франсоа Оланд јуче је званично преузео дужност председника Француске. Народ је у првом социјалисти после Митерана препознао некога ко ће земљу извући из кризе.

Међутим, суштина је у томе да су француски бирачи увидели ко је кривац за њихове социјално-економске проблеме и одлучили да га казне неповерењем. Други сличан пример је Немачка, где је канцеларка Ангела Меркел убедљиво изгубила на локалним изборима у најмногољуднијој и једној од најразвијенијих покрајина Северној Рајни-Вестфалији, где је освојила само четвртину гласова. У поменутој покрајини велику већину гласова добиле су опозиционе социјалдемократе. Бирачи су и у Немачкој изабрали промене. Трећи пример је Грчка, где су грађани, незадовољни ригорозним владиним мерама штедње, које су наметнули страни кредитори, одлучили да на изборима казне досадашњи кабинет, што је изазвало парламентарну кризу. Три странке које су добиле највише гласова нису успеле да се сложе око даљих мера штедње, тако да нису успеле да формирају владу. Претходна Грчка власт изгубила је поверење народа јер је прихватала све услове који су јој западни кредитори постављали.

Заједничко за сва ова три случаја јесте то да су бирачи умели и хтели да препознају кривца за сопствену тешку економско-социјалну ситуацију, што са бирачима у Србији није био случај. У нашој земљи све више расту социјалне неједнакости, бела куга непрестано узима свој данак, тако да ће за неколико деценија српски народ бити мањина у сопственој држави. Скупоћа је овде неподношљива, млади стручни кадар напушта земљу главом без обзира, а они који остају могу наћи посао једино по линији припадности партијама садашње, то јест будуће власти. То је случај у образовању, здравству, многобројним министарствима и агенцијама које су владајуће партије створиле да би запослиле своје пробране чланове. Успех на студијама и завршетак факултета у року постали су потпуно небитни ако у џепу немате партијску чланску књижицу или, што је

можда још горе, две-три хиљаде евра. Док нација све више стари, млади немају посла, нити налазе перспективу у овој земљи са све више пензионера, који су, по свему судећи, гласали за СПС-ПУПС-ЈС. Дакле за коалицију која је огроман број гласова освојила захваљујући пре свега обмањујућој реторици Ивице Дачића. По потреби, Дачић облачи Милошевићево рухо, али људи тога нису свесни и не препознају да је овај политичар давно напустио принципе на којима је почивала Социјалистичка партија Србије. Ивица Дачић тумачи политику како му је воља, док је народ на ивици егзистенције.

С друге стране, територијални интегритет Србије постаје све више угрожен јер расту сепаратистичке тежње у Рашкој области и у Војводини. Приватизација и толико обећаване стране инвестиције нису земљи донеле никакво добро, али народ на изборима све то није умео да препозна. Дубоко сам разочаран, као и сваки српски патриота, јер народ у већини гласа за политичку опцију која га води у пропаст. Демократска странка са самодовољним Борисом Тадићем на челу истрајава у тврдњи да Европска унија нема алтернативу, чиме маже очи народу и нуди му шарену лажу на коју се јадни народ очигледно и упецао. Људи нису у стању да увиде да се и та фамозна Европска унија полако урушава у себе. Она има сопствене економске проблеме, као што можемо да се уверимо на примеру Шпаније, Португала и Грчке, и неће ускоро примати нове чланове. Будућност припада Истоку како у економско-социјалном тако и у војном смислу.

На овим изборима прави пораз доживела је проруска опција и проруски оријентисана Србија. Српска радикална странка, која је била најпринципијелнија у својим ставовима, доживела је, нажалост, убедљив пораз, штавише, није прешла ни цензус, тако да је изгубила статус парламентарне странке. Српско изборно тело није било у стању да разуме глобална светска кретања и промене које се дешавају. Патриотски оријентисани бирачи знали су да будућност припада источној хемисфери, али су, нажалост, остали у мањини. Грађани су дозволили да их власт изманипулише причом о томе како ће Запад учинити све да помогне Србији и како једино Тадић може да обезбеди економску и социјалну стабилност и некакву проевропску будућност земље – која је, међутим, сасвим неизвесна, треба само сагледати актуелно стање у ЕУ и ову тврдњу неће бити потребно даље поткрепљивати. Али о томе нико не брине и моје дубоко разочарање српским бирачким телом потиче из основне чињенице да људи нису успели да препознају извор и узрок своје беде и тешког економског статуса. Све више запослених у привреди остајаће без посла, а политички тајкуни наставиће безобзирно да пуне своје џепове.

Да ли је Србија највећи губитник избора?

Пише: Владимир Јевтић
среда, 16 мај 2012 20:04

На крају ће све на политичкој сцени Србије остати како је и било, а то ће у будућности драстично погоршати ионако тежак живот грађана. Поред лоших социјалних прилика, Србију ће задесити и то што ће изгубити јединог и највећег савезника Русију – управо захваљујући инсистирању власти на евроатлантским интеграцијама (чланство у НАТО се подразумева).

С друге стране, Русија нам отворено нуди да до 2020. године постанемо регионални центар Евроазијске уније, која би у економском погледу представљала истинску гаранцију за бољи живот грађана Србије у сваком погледу. Нажалост, прогнозе за будућност не могу бити оптимистичке јер је мрачни тунел у коме ће се Србија наћи такав да се светло на његовом излазу уопште не види. Поред актуелне власти, резултатима избора једино могу бити задовољни њихови западни ментори, који су их 5. октобра 2000. године и инсталирали ту где су, и који су желели и пројектовали управо сиромашну и слабу Србију.